BRÁZDA

ČASOPIS NEPOMUCENSKÝCH ALUMNŮ

Buďme realisty, ale neztrácejme radost, odvahu a odevzdanost plnou naděje!

Evangelii gaudium, 109

2/2014-2015

Děkujeme všem,
kteří ve svých modlitbách a obětech
pamatují na obyvatele naší koleje.
A také těm,
kteří přispívají na vydávání Brázdy.
V prostředním čísle akademického
roku 2014/2015 naše poděkování
patří zejména
P. Jaroslavu Nesvadbovi
a P. Stanislavu Přibylovi.

OBSAH

Království za článek	*Petr Soukal*	**4**
Napsáno životem Nepomucena	*Michal Prívara*	**5**
Takový obyčejný den	*Tomáš Marada*	**9**
Príbeh vianočných darčekov	*Marianna*	**12**
V jednom nekonečném semináři	*Vojtěch Novotný*	**14**
Dívka a šejch	*Lukáš Nosek*	**17**
Pagina 17		**19**
Opera proibita aneb zakázaná opera	*Martin Chleborád*	**20**
Slavné odjezdy	*Jan Pitřinec*	**23**
Interview: **Tam jsem si zažila, co to je nemít vodu**	*Sestra Blanka* *Petr Zadina*	**25**
Česko není jenom míč?	*Vojtěch Blažek*	**28**
Mája, včela nevčela?	*P. Stanislav Brožka*	**29**

Brázda: Časopis nepomucenských alumnů

Redaktor: Petr Soukal

Fotografie: Petr Soukal, Google

Upozornění: Za obsah příspěvků odpovídají jejich autoři

Adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
00183 Roma
Tel.: 0039-06-772 657 1
e-mail: brazda@nepomucenum.it

Datum vydání: 25. 3. 2015

Království za článek

22. srpna 1485 se proti sobě na Bosworthském poli postavili král Richard III. A Jindřich Tudor, hrabě z Richmondu. Pan král se vybavil osmnáctitisícovým vojskem a jeho protivník zejména odvahou a pětitisícovým ozbrojeným doprovodem. Nešlo jen o to, aby měl jednou Spirituál Kvintet o čem zpívat, ale zejména o rozhodnutí dlouholetého boje mezi anglickými rody.

Ach, jak se mi stejně napjatá scéna vybavuje při procházení uplynulého měsíce. Na jedné straně chodby 1. A stojí šéfredaktor Brázdy, vybavený svou odvahou a zejména povinností, a na druhé straně mnozí, o kterých budiž řečeno jen to, že jich je více…

Dávnou válku růží rozhodla zrada, když jistý pan Stanley přešel se svým oddílem z královského vojska pod prapor krále protivníka. A dění v Nepomucenu se zde naštěstí rozchází se scénářem anglických bojů, protože nová Brázda nevděčí za svůj vznik ani tak zradě, jako spíše těm, kteří se odhodlali napsat své články.

Petr Soukal

Textové pole pro omluvy a opravy chyb v minulých číslech.

Nezapomeňte si všimnout, že je prázdné...

Napsáno životem Nepomucena

Dějí se nám to divné věci, ale čas běží velice rychle a máme tu konec března, málem čas velikonoční, ale přece jenom je ještě doba postní. Pro druhé letošní vydání Brázdy je to příležitost poohlédnout se zpátky. Proto dovolte, ctihodní čtenáři našeho periodika, abychom vás provedli rekapitulací posledních měsíců, které zažila letošní posádka Nepomucena. K tomuto doprovázení je někdy třeba využít služeb průvodce podobně jako ve vlaku služeb vlakového doprovodu. Snad tento úmysl bude zjevný v řádcích následujících.

Psalo se v kalendáři datum 5. leden 2015, kdy se první z nás začali vracet do Říma ke studijním povinnostem. Tak jsme tedy postupně přijížděli, až nastala neděle 11. ledna večer, kdy dorazili poslední tři králové jinou cestou, podobně jako mudrci od Východu. To byl také důvod k zahájení večerního žehnání pokojů obyvatel nepomucenské koleje a domečku sester boromejek.

Hned následující sobota, 17. ledna, byla dnem, který jsme prožili v ústraní prostřednictvím rekolekce pod vedením P. Josefa Koláčka, jezuity, jehož hlas mnozí z vás znají z české sekce Radia Vaticana nebo komentovaných přenosů České televize.

21. ledna začala pro nás milá povinnost, kterou nazýváme zkouškové období.

Po několika dnech usilovného drilování jsme všichni zdárně obstáli, a tak jsme 13. února mohli tento čas prověřování a zpytování uzavřít.

V sobotu 24. ledna v 11 hodin zažila Papežská kolej Nepomucenum událost docela nevídanou, a to jáhenské svěcení dvou kandidátů. Jedním z nich byl náš spolubratr z Kamerunu Arnaud Serge Mefoe. Světitelem byl pomocný biskup pro oblast Řím–Východ (Roma–Est)

Mons. Giuseppe Marciante.

Tradice mší svatých sloužených v českém jazyce na první neděli v měsíci byla dodržena také 1. února. Po ní následovalo setkání v našem refektáři u sladkého potěšení, které vždy pochází z kuchyňské dílny sestry Vojtěchy.

Když už jsme u těch tradic, tak toto pravidlo nás 14. února přivedlo do Baziliky sv. Klimenta, abychom společně jako nedílná součást Slovanstva oslavili svátek sv. Cyrila a Metoděje. Letos se organizace a průběhu slavnosti chopila chorvatská kolej. Slavnostní mši svaté předsedal chorvatský kardinál Josip Bozanić. Přítomní byli rovněž naši kardinálové Dominik Duka a Miloslav Vlk. Během mše a pak během průvodu k hrobu svatého Cyrila bylo krásné vidět, kolik slovanských národů tito světci ovlivnili, vždyť přece jenom jsou spolupatroni Evropy.

Kromě toho od 12. do 15. února probíhala ve Vatikánu kardinálská konzistoř, kterou svolal papež František. Jejího zasedání se také účastnili čeští kardinálové Dominik Duka a Miloslav Vlk. Po jejím ukončení se v neděli odpoledne s námi setkali v prostorách bohoslovecké místnosti Nepomucena v přátelské atmosféře u kafíčka, kde si společně zavzpomínali na éru komunismu, na život tehdejší církve, ale také na cestu jejich povolání, přičemž se při povídání nevyhnuli ani průběhu konzistoře.

Další den 16. února 2015, byl pro otce spirituála Tomáše Roule dnem narozeninovým. Není žádným tajemstvým, že slavil čtyřicítku a vůbec byste to na něm nepoznali. Z tohoto důvodu jsme se setkali u slavnostní večeře, kterou on sám připravoval s pečlivostí jemu vlastní.

Během soboty 21. února jsme se ponořili do ticha a meditace, protože nadešel čas na rekolekci pro celou komunitu Nepomucena. Jelikož jsme komunita mezinárodní, přednášky byly v italštině. Mnoho podnět-

ných myšlenek o liturgii, kněžství nebo reformě církve nám k reflexi přišel nabídnout P. Agostino Montan, který je ředitelem Úřadu pro zasvěcený život římské diecéze. Kromě toho večer začala celonoční adorace, v níž byl prostor pro osobní setkání s Hospodinem.

Doba postní nabízí mnoho způsobů, jak se vnitřně očistit a udělat něco nejenom pro sebe, ale také pro druhé. Z tohoto důvodu se v sobotu 28. února konala tzv. Raccolta alimentare, což je vlastně sbírka trvanlivých potravin a drogerie pro potřebné lidi. Na sbírce jsme se podíleli v jednom supermarketu poblíž stanice metra Re di Roma. Hlavním koordinátorem v plném nasazení byl náš otec vicerektor Roman Czudek.

Pro život církve je někdy důležitý pohled někoho, kdo není přímo v jejích strukturách, a proto má možnost vidět různé skutečnosti z jiného úhlu pohledu, který ovšem může být v mnohém velice inspirativní. V tomto duchu se neslo setkání s velvyslancem České republiky u Svatého stolce a Suverénního řádu maltézských rytířů J. Ex. Pavlem Vošalíkem, které se uskutečnilo ve středu 4. března.

Jak je pro papeže Františka zvykem, tak si v sobotu večer 7. března vybral možnost sloužit mši svatou v periferní farnosti při kostele Všech svatých. Příležitostí k tomu bylo padesáté výročí slavení mše svaté právě v italském jazyce, kterou zde sloužil papež bl. Pavel VI. u oltáře „otočeného směrem k lidu“, ale ještě podle starého misálu. My jsme měli možnost během této výroční mše svaté posloužit podáváním Eucharistie na nádvoří pro početný zástup lidí. Po mši se papež František zastavil mezi lidem a bylo vidět i slyšet jeho spontánnost, třeba už jenom tím, že když vyšel z kostela, tak řekl, že je docela zima, což můžeme potvrdit.

Příležitost pochopit více problematiku islámu a událostí, které se dějí

v současném světě, jsme měli v úterý 10. března, kdy mezi nás zavítal jezuita arabského původu pocházející z Egypta, Samir Khalil Samir, který je profesorem mimo jiné i na Papežském orientálním institutu. Setkání bylo propojeno s komentářem části apoštolské exhortace Evangelii gaudium, která se v několika bodech věnuje islámu. Poslouchat člověka s takovým rozhledem, vzděláním, který přitom zůstává tak pokorný a prostý, bylo velice obohacující.

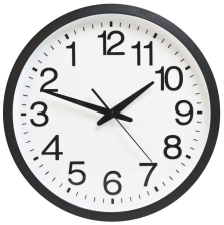
Znáte jméno Karel Satoria? Pokud je vaše odpověď kladná, tak to byl on, kdo měl pro nás velice výživnou rekolekci v termínu 13.–15. března v klášteře sester trapistek ve Vitorchianu, kousek od města Viterbo. Tématem bylo radikální uchopení naší křesťanské víry jako mystiky a nebání se mystiky.

Za několik dnů budeme slavit Květnou neděli jako památku na slavný vstup Ježíše do Jeruzaléma. Letos ovšem zůstáváme tady v Římě. Svatý týden a Velikonoční triduum budeme prožívat společně, abychom mohli lépe pochopit tajemství oběti a spásy. To znamená, že žádné vlaky ani letadla nepojedou s námi domů, ovšem ony bez nás jezdí a létají pořád. Tedy až na výjimky. Jednu z nich zažil v únoru náš spolubratr Honza. To by bylo ovšem na samostatný článek, jak se můžete sami přesvědčit na straně dvacet tři. Tak tedy vážení a milí, Velikonoce jsou tady co by dup, tak vstupme do tohoto období prostřednictvím očisťování s radostí a jistotou učedníků našeho Pána, aby temnoty našeho srdce nezakryly radost velikonočního rána. Požehnané Velikonoční dny a v červnu je tu Brázda znovu a zase, rychlostí jakou se ani nenadáte. Podobně jako vlaky na trati Torino – Salerno rychlostí 300 km/h.

Michal Prívara

Takový obyčejný den

Zvoní budík. Již naučené reflexy ruky ležící blíže nočního stolku ale nedovolily známé melodii „Ráno“ z Griegova díla Peer Gynt spáče probudit. I když tu byl dobrý úmysl, přece jen se nepodařilo vstát na první zazvonění. Je pravda, že tahle asketická praktika vstávání na první zazvonění by byla lehčeji uskutečnitělná, kdyby budík nebyl na dosah a člověk by pro jeho umlčení musel vstát z postele. Jenže nedá se nic dělat, láska k bližnímu velí opak. Přece nenecháme pět minut zvonit budík, který by tak ještě vzbudil souseda ve vedlejším pokoji! Ten nepotřebuje vstávat tak brzy. Ze tří možných způsobů ranní hygieny, které se podle starobylé bohoslovecké tradice nazývají podle latinských antifon „Lava me, Domine“ (Omyj mne, Pane) „Asperges me, Domine“ (Pokrop mne, Pane) a „Vidi aquam“ (Viděl jsem vodu), preferuje jednoznačně tu velikonoční – „Viděl jsem pramen vody…“

Rozjímání docela šlo. Podařilo se vyhnout rozptylujícím myšlenkám, co psát do Brázdy, co do úkolu z francouzštiny, a hlavně, se podařilo vyhnout hříchu. Kdo by nezáviděl kolegovi, který si rozjímá v kapli jen tak v tričku, když jeden trpí nachlazením zabalen ve dvou svetrech a šále již třetím týdnem! Škoda, že to nevydrželo i během mše svaté. Nerozlobit se na ministranta, který místo krásného chorálního nápěvu při zpěvu žalmu mate Boží lid zcela zbytečnou inkulturací Božího slova do arabských čtvrttónových stupnic, je ale opravdu věc nesnadná…

Nálada se poněkud spraví snídaní. Čerstvého pečiva je dost, někteří se snaží postit. My jsme však rozumní, nejíst a pak umdlévat ve škole, to tedy ne. Navíc už jsme se postili vstáváním na první zazvonění budíku.

A už hurá do školy, kde se bojuje s pozorností. Ať chceme nebo ne, jsme děti své doby. A ty při vyučování udrží pozornost deset až patnáct mi-

nut. Naštěstí jsou tu i profesoři, kteří nám tento boj s roztěkaností ulehčují. Jejich způsob pomoci je různý. Někdo přednáší velmi svěže a vtipně. Jinému

profesorovi bohoslovec visí na rtech a s napětím očekává každé další slovo, protože nemůže uvěřit, že by si z jeho přednášky nemohl odnést alespoň pár vět, které by mu dávaly smysl. Občas se také stává, že profesor onemocní…

Po škole, když to vyjde, jdeme kus cesty se spolužáky. Jejich rodným jazykem je španělština a jejich pokrevní příbuznost s italštinou je oproti naší těžkopádnosti ve vyjadřování znát. A teď už konečně oběd. Profesoři jsou nyní (zajisté, že na základě pozorného pozorování!) kritizováni. „Je příliš nesystematický.“ „Čte jen nějaké věty ze skript.“ „Takhle se morální teologie už dávno neučí.“

Po obědě se někteří scházejí na kafe, jiní nehodlají krátit čas občerstvujícímu spánku siesty. Kromě odpočinku však lze čas po obědě využít i pro velmi nesnadnou a náročnou operaci, vyžadující maximální chladnokrevnost, kterou je jakákoliv práce s hlavní kopírkou. Ostatně, toto téma by si v Brázdě jistě zasloužilo zvláštní pojednání. Odpoledne pak pokračuje převážně studiem. Kromě toho jsou tu ještě služby na vrátnici nebo adorace u sester boromejek. Někteří, a že se jich letos nesešlo málo, občas opráší prach z futrálů svých hudebních nástrojů. Sportovněji založení se občas odváží k běhání, posilování či jiným aktivitám tolik blahodárným pro tělo. Student, přikovaný ke svému stolu obklopenému ze všech stran policemi s povinnou a doporučenou literaturou, někdy musí sáhnout do slovníku cizích slov, aby se vůbec rozpomněl, co to vlastně ten „přirozený pohyb“ je. V 18 hodin je setkání s otcem spiritu-

álem. Témata probíraná na těchto setkáních pak ještě doznívají v diskuzích na večeři po nešporách.

„Četl jsem tu knihu, autor nemá pravdu v tom, jak mluví o modlitbě."
„Já jsem tu knihu taky četl a musím říct, že není pravda, že by autor neměl pravdu. O vztazích k druhým lidem mluví velmi pěkně."
„Ale vždyť takhle mluvit o modlitbě je evidentně mimo!"
„Ne. Má pravdu. Ale musíš to pochopit v kontextu. Když mluví o vztazích k druhým lidem, vychází ze své vlastní spirituality a zkušenosti, která sice není společná všem, ale která se může pochopit…"

Atmosféra je snad přátelská pořád, ale přece jen to někdy trochu zajiskří. Kardinál Tomáš Špidlík, ten lidem rozuměl. Věděl, že když Čech řekne „A", druhý Čech, který tvrdí „B", se cítí osobně napaden tím, který říká „A". S takovou mentalitou nám někdy unikají docela prostá řešení. Autor oné knihy nemá pravdu, když mluví o modlitbě, ale je pravdivé to, co říká o vztazích k lidem…

Ať už je to s modlitbou a vztahy k jiným lidem jakkoliv, je jasné, že večerní procházkou zahradou s růžencem v ruce se po večeři nic nezkazí. Jeden z posledních denních bojů bohoslovce se pak odehrává před večerními punkty. Dilema mezi „jen dopíšu mail a půjdu" a „půjdu hned, ať nedojdu pozdě" patří k věcem, na které bychom se během postu mohli zaměřit. Jakkoliv malá, přece jen tu reálná šance na polepšení je.

Po punktech následuje kompletář, kterým končí jeden z mnoha všedních dnů bohoslovce v Nepomucenu. Není to nic moc? Čekali bychom víc od těch, které Pán s největší pravděpodobností povolal na svou vinici? Tolik prostřednosti, tolik příliš zjevných nedokonalostí… V jistém smyslu Bohu díky za ně. Po několika letech formace člověk začíná spoléhat víc na Boží milost než na své ubohé síly. Začínáme velmi dobře rozumět tomu, co píše Tomáš Kempenský: „A nejčastěji si budeš na obtíž sám sobě…" A jiný autor říká: „Nemyslíte, že právě přijmout svoji bídu by byl ten nejlepší způsob, jak se stát lepším?" Já si to myslím.

Tomáš Marada

Príbeh vianočných darčekov

Na prípadnú otázku, čo ma viedlo k napísaniu príbehu o vianočných darčekoch odpoviem asi toľko – čítajte a sami posúďte, či by nebola škoda nedať na papier príbeh zo života, ktorý môže skutočne „napísať“ len sám život.

Minulý rok som na Vianoce dostala 2 darčeky, ten prvý ešte v Nepomucene, pred mojim odchodom domov, na Slovensko. Keďže bol priam exkluzívne zabalený, ako to vie len sestrička Bohdana, svedomie mi nedovolilo otvoriť ho ešte pred Vianocami. A to je čo povedať, otvorene sa priznám, som dosť zvedavá. Doma, v Bratislave, som po príchode z Ríma pobudla len 24 hodín, pretože už dávnejšie som sľúbila mojej priateľke, resp. jej dcére, že jej darujem špeciálny vianočný darček, poumývam okná v ich novom, zrekonštruovanom dome. Na vybaľovanie a následné balenie na cestu, ktorá mala stanovený cieľ Handlovú, moje rodné mesto, bolo tým pádom dosť málo času a ja som nestíhala domyslieť, čo všetko mi môže v decembri prísť do cesty. A tak som na cestu vyrazila v mojich obľúbených, značkových topánkach, ktoré som za bagateľ kúpila v rámci rušenia predajne s obuvou. Samozrejme, žiadna rezerva, žiadna náhrada, len jedny značkové! Značkové sú okrem iného aj preto, že ich niekoľkokrát poznačili ruky obuvníka, dvakrát mi ich lepil spredu, raz z boku a podrážky si tiež svoje odskákali, tie boli tiež lepené. Chúdence, toľko lepu za tak krátky život.
Sľub daný kamarátkinej dcére som do bodky splnila a keď som na druhý deň nastupovala do auta, že ma jej manžel odvezie na autobusovú stanicu, s hrôzou som zistila, že moja topánka nezvládla celodennú námahu a je opäť rozlepená. No super, povedala som si pred cestou do Handlovej. Akčný Rasťo, kamarátkin manžel, problém vyriešil v rámci časovej tiesne priam excelentne. Omotal mi topánku priesvitnou lepiacou páskou! Vždy lepšie, ako ísť v decembri s topánkou pod pazuchou. Otázku, čo ďalej, som si radšej ani nekládla, späť do Bratislavy som sa nemienila vracať, sľúbila som predsa matke, že Vianoce prežijeme, konečne, po rokoch spolu.
Do príbehu, našťastie, vstúpila moja handlovská priateľka, lekárnička, ktorá mi sľúbila, že mi pomôže prekonať posledných 22 km pred Handlovou a zo Žiari nad Hronom ma odvezie autom. Ako sľúbila, tak aj splnila, prišla so svo-

jou dcérou, ktorej som birmovná krstná mama. Keďže sme sa zvítali pred autom, mne okamžite padli do oka dcérine topánky – vyzerali pohodlne, fantastická farba, športové, zimné. Jasné, cestou do Handlovej boli témou číslo jedna topánky, presnejšie tá moja, rozpadnutá. O to horšie, že na dvere klopali Vianoce a na nebi sa prevaľovali snehové oblaky a sneženie bolo len otázkou pár hodín či dní. No, mohlo ma v Bratislave napadnúť, že v decembri môže na strednom Slovensku aj snežiť?

Ako sa u nás hovorí, kaša sa nikdy neje taká horúca, ako sa uvarí, iskierka záchrany pred omrzlinami nôh svitla v tom momente, keď si moja priateľka spomenula, že v lekárni má jedny topánky, presne také, ako jej dcéra, len inej farby - modré. Nebola si istá, či sú vo veľkosti, ktorú ja potrebujem, alebo sú to topánky o číslo väčšie. To bola sobota, rozuzlenie mohlo prísť až v pondelok. Určite tušíte, že rozuzlenie mi prinieslo nielen vianočný darček, ale aj obrovskú radosť. Modré topánky ma vždy fascinovali a tieto okrem super farby sú hlavne pohodlné, teplé, športové. Čo viac som si mohla priať? Bola som zachránená, o pár dní udrela poriadna zima, krajinu pokryla snehová prikrývka, ako sa patrí na severnú pologuľu. Tak zvyknem zemepisne určiť polohu môjho rodiska. A mojej priateľke odpadol kameň zo srdca, už si nemusela lámať hlavu, čo mi daruje pod vianočný stromček.

Tým však príbeh vianočných darčekov ešte neskončil. Pokračovanie sa začalo písať po mojom príchode späť do Bratislavy, kedy som si konečne rozbalila druhý vianočný darček, darček z Nepomucena. Pri jeho rozbalení som skutočne zostala stáť v nemom úžase. Sestričky mi darovali nádherný, mäkučký, farebný šál. Okrem farby topánok, ktorá je v ňom dominantná, sú na ňom moje obľúbené farby – tyrkysová, žltá, oranžová! Sestričky, vďaka za krásny šál, ktorý sa mi farebne ladí s novými, zimnými topánkami.

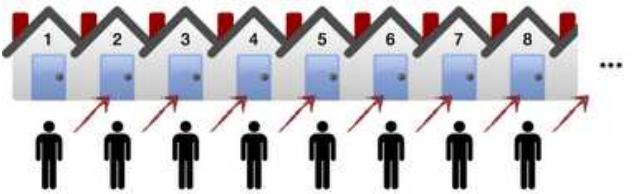
No povedzte, nie je sám život najlepší scenárista?

Marianna

V jednom nekonečném semináři

Přijíždí nečekaný host

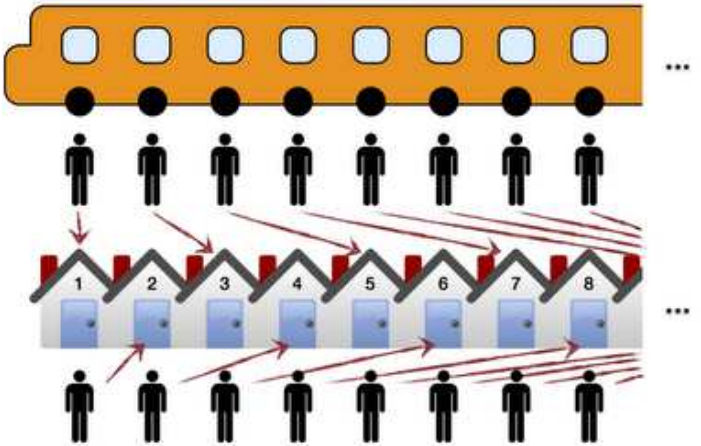
Telefon zavrčel a zakrátko se ozvalo poklidné: „Pronto.“
„Takže dobrý večer, otče vicerektore Hilberte, průšvih! Na vrátnici přišel jakýsi don Binu a tvrdí, že jej máme v koleji ubytovat. Volal jsem na pokoj číslo jedna, ale ten je obsazený. Zkusil jsem dvojku, a ta taky. A pak trojku… No abych nezdržoval, zeptal jsem se na všech pokojích našeho nekonečně velkého semináře – a ani jeden není volný. Co teď?“
„Dobře, dobře,“ špitl otec vicerektor. „Hlavně klid. Zkuste oběhnout všechny pokoje a poproste, aby se bohoslovec z jedničky přestěhoval na dvojku, ze dvojku na trojku, z trojky na čtverku a tak dále. A do uvolněné jedničky vezměte otce Binu.“

„Jak lahodné! Vy jste hlava,“ ukončil hovor seminarista–vrátný.

Nekonečná řada Binů čeká

O pár hodin později buší někdo na dveře.
„Davanti, popolo,“ nestačil ani dořící otec Hilbert.
„Děs, děs,“ soukal ze sebe zděšený bohoslovec. „Na vrátnici přišel další Binu, pak ještě jeden, a třetí a… A hned jich tam bylo nekonečně. A že všichni mají bydlet u nás. Jsme v kaši,“ těžce popadal dech alumnus.
„Mám pro vás rozcvičku před pátečním fotbalem,“ usmál se vicerektor. „Oběhněte všechny pokoje a obyvatele z jedničky odveďte na dvojku, z dvojky poproste, aby šel na čtyřku, z trojky na šestku, ze čtyřky na osmičku a tak dále. Nevynechejte jediný pokoj. A pak prvního z nových Binů uložte na jedničku, druhého na trojku, třetího na pětku, čtvrtého na sedmičku. Však uvidíte, budete mít nekonečně volných pokojů…“

S hromotným smíchem odcupital student a za chvíli byl celý seminář v pohybu jak včelí úl.

Není nekonečno jako nekonečno

Se závěrem služby se nečekaně otec vicerektor objevil na vrátnici.

„Otče Hilberte, budete mít radost. Dnes jsem se toho od vás mnoho naučil," pronášel seminarista, zatímco si hrál se svíčkou. „Přijela frecciarossa ze San Giovanni Rotondo, kde byli Binuové se všemi možnými desetinnými čísly od 0 do 1. A už jsou všichni ubytovaní," usrkl bohoslovec ze své kávy a opřel se do křesla.

Otec vicerektor zbledl a lehce pootevřel hlavní bránu. Za ní množství čekajících Binů, které by nikdo nespočítal!

„Eh?" vyjádřil výstižně své překvapení seminarista. „Jen se podívejte, otče, vždyť mám všechny ubytované přehledně zapsané v tabulce a nikoho jsem nevynechal."

„Nevynechal?" podivil se otec Hilbert. „Uvidíme. Dobrá, ukážu vám aspoň jednoho Binu – Binu s číslem *x* – kterého jste zcela ignoroval."

„Není možné," bránil se vehementně seminarista a prohrábl si svoji pěšinku.

„Mrkněme na číslo, které jste umístil do prvního pokoje. Aha, tady ho máme. Pokud má jako první číslici za desetinnou čárkou jedničku, tak si zapamatujte dvojku. A jestli je tam jakákoliv jiná číslice, zapamatujte si jedničku. Dobrá? A teď tuto číslici umístíme za desetinnou čárku našeho čísla *x*."

1. pokoj	0 , **2** 5 7 1 0 5 …
2. pokoj	0 , 6 **2** 8 9 1 0 …
3. pokoj	0 , 1 4 **1** 3 8 2 …
4. pokoj	0 , 1 8 0 **9** 3 5 …
5. pokoj	0 , 6 2 3 9 **1** 1 …
6. pokoj	0 , 7 2 5 8 2 **0** …
…	
Chybějící Binu číslo x =	0 , **1 1 2 1 2 1** …

Sotva se nadechl, pokračoval: „A teď druhý pokoj. Jakou má číslici na druhém desetinném místě?“
„Jedničku.“
„Tak si zapamatujte dvojku.“
„Vlastně ne, jednička to není,“ opravil se bohoslovec.
„Nevadí, v tom případě si zapamatujte jedničku. A to bude druhá číslice našeho čísla *x*,“ dodal vítězoslavně otec Hilbert.
„Ze třetího pokoje nás zajímá třetí číslice. Z jedničky uděláme dvojku, z jiné cifry jedničku. A tak dále, a tak dále. Už chápete?“ hlesl představený. „Binu číslo *x* není na prvním pokoji – protože má jinou první číslici za desetinnou čárkou. Není ani na druhém pokoji, protože s ním se liší minimálně ve druhé číslici. Dokonce není ani na trojce – jednoduše protože třetí cifru má jinou. A ani kdybyste se rozkrájel a jakkoliv jinak je přeskládal, tak nikdy všechny Binu od nuly do jedničky do naší, byť nekonečné koleje, nenarvete…“

Od jednoho vicerektora k druhému

Milý otče vicerektore, otče Romane Czudku, v měsíci dubnu oslavíte své kulaté narozeniny. Přejeme vám, abyste podobně jako váš kolega Hilbert zářil moudrostí a s přehledem zvládal všechny situace, v nichž se ocitnete.
A vám, milí čtenáři, děkujeme, že jste s námi nahlédli do nekonečných krás. A tím lépe, pokud jste se nechali přesvědčit, že je někdy nekonečno stejně velké jako jiné nekonečno, ale jindy přece jenom může být o něco menší…

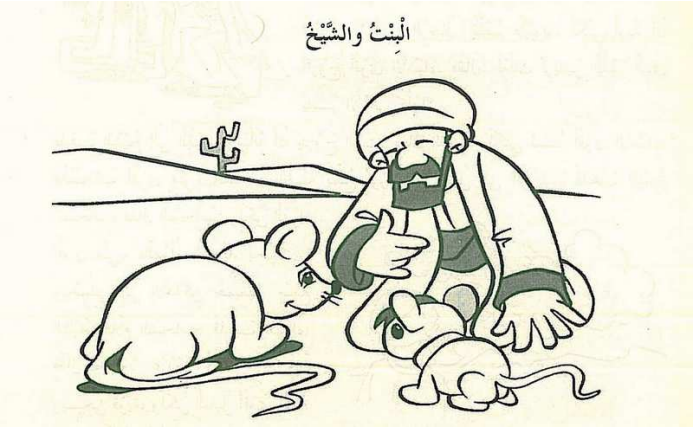
Vojtěch Novotný

Dívka a šejch

Z arabského originálu al-Bintu wa-l-Šayḫu publikovaném v [Kolektiv autorů]: al-Ṭarīq ilā al-Luġati al-ʿarabiyya. al-Sanatu al-Ūlā (Káhira: Dār Kūmbūnī li-l-dirāsāti al-ʿarabiyya, 2003) na str. 173–174 přeložil Lukáš Nosek.

Šejch Hasan byl člověk hodný a pro každého by se rozdal. Miloval celé Boží stvoření, ke kterému se vždy choval s úctou a vždy se snažil komukoliv a jakkoliv pomáhat. Často se modlil k Bohu, který ho také často vyslyšel.
Jednoho dne vyrazil k modlitbě na jistou horu dosti daleko vzdálenou od jeho domu. Na cestě spatřil nemocnou myš. Přišel k ní a řekl: „Jak ti mohu pomoci?“
Odpověděla: „Jsem již stará myš, ale mám malou dceru. Já jistě zemřu, nikdo mi od smrti nemůže pomoci, ani ty to nezvládneš… Můžeš mne však udělat ještě před smrtí šťastnou.“
Šejch Hasan se podivil a řekl: „Jak to učiním?“
„Pomoc, prosím mé jediné dceři, mé malé myšce!“ pravila stará myš a po chvíli skonala.
Šejch byl z toho hodně smutný. Po chvíli tedy vyhledal malého sirotka, malou myšku a chtěl si jí vzít k sobě. Po chvíli ho však nahlodaly pochybnosti a zeptal se sám sebe: „Jak bude moci žít tahle chuděra mezi lidmi? Lidé jsou sice hodní, ale nežijí s malými myškami.“
Šejch dlouze přemýšlel, co s touto situací učinit a jak se o malou postarat. Napadlo ho, že se pomodlí k Bohu, aby se malá myška stala mladou krásnou dívkou. A tak se také stalo. Bůh ho vyslyšel a z myšky se stala dívka. Šejch ji hned vzal do svého domu ke své rodině.
Když tam vstoupili, šejch Hasan ji představil svým dcerám: „Tato dívka nechť je od nynějška vaší menší sestrou.“
Jeho dcery se rozradostnily, že mají novou sestru a řekly společně: „I my všechny jsme jejími většími sestrami!“
A takto šel den za dnem a dívka pomalu rostla, až jednoho dne byla zralá ke vdavkám.
Jednoho dne si ji tedy šejch vzal stranou a řekl: „Moje milovaná dcero, pěkně jsi nám vyrostla. Mnozí významní mužové se mne již ptali, zdali by si tě nemohli vzít za ženu.“
A dívka odpověděla: „Ó, můj drahý otče, všichni tito mužové jsou věru hodní,

ale já se chci vdát za toho nejsilnějšího na celém světě.“
Šejch na to řekl: „Aha, tak ty by sis přála vdát se za měsíce na obloze, vždyť to on osvětluje celou zemi a je tedy nejsilnějším na světě.“
A tak vyrazil šejch Hasan za měsícem a zeptal se ho, zdali by se mohl oženit s jeho dcerou. Měsíc odpověděl: „Ale já nejsem nejsilnějším na světě. To mrak je silnější než já. Mrak zastaví mé světlo, které se pak nedostane na zemi.“
Inu, šel šejch za mrakem. Ale ten mu řekl: „Vždyť vzduch je silnější než já. Je tak silný, že mnou lehce pohne a nese mne do všech možných míst, jak se mu zachce.“

Když šejch doposlouchal tato slova, vydal se za vzduchem. I ten mu řekl: „Ano, ano, já bývám silný, zvláště když se stanu silným vichrem…, ale mnohem silnější než já je hora. Vždyť tou nikdy nepohnu.“
Šejch Hasan se tedy vydal za horou a řekl jí: „Ty jsi nejsilnější a největší ze všeho na celém světě.“
Hora mu však odpověděla: „Malý myšák je silnější než já! To on jediný dokáže prokousat svými malými zoubky skálu a kamení, které jsou tvrdé jako ocel.“
A tak se šejch vydal za myšákem a zeptal se ho na rovinu: „Vezmeš si mou dceru?“
Myšák odpověděl: „Jak bych mohl? Vždyť jsem myšák a tvá dcera je přece dívka z lidského rodu?!“
Po chvilce přemýšlení šejch požádal Boha, aby vrátil dívce původní podobu, aby se tak zase stala onou malou myškou.
A tak se i stalo... a… byla svatba.
Šejch Hasan byl konečně šťastný, až pronesl známé přísloví: „Původ, pravý původ nezměníš!“

Lukáš Nosek

Pagina 17

#12: v dějinách

Pán Ježíš se naučil chodit a jeho topánky jsou dodnes uložené v papežské kapli Sancta Sanctorum

císař Justinián I. zavádí horkou novinku v císařské módě – nošení bot purpurové barvy

1593 oddělení bosých karmelitánů

1798 založení firmy Gammarelli, která dnes šije boty pro svého již devátého pontifikálního zákazníka

1894 založení firmy Baťa, která se stane největším prodejcem a výrobcem bot všech dob (prodáno již přes 14 miliard párů bot)

papež Jan Pavel II. si objednává černé martensky (či marteny), které nosí Madonna, členové skupiny Red Hot Chili Peppers, Elton John, Paul McCartney nebo členové dalších skupin jako Depeche Mode, Jethro Tull, Rolling Stones…

2010 v Amsterdamu předvedla firma Nationaal Fonds Kinderhulp obrovskou repliku boty Converse Chuck Taylor All Stars velikosti 4013 (dlouhou 5m)

papež Benedikt XVI. se vrací k botám barvy červené

papež František se vrací k botám barvy černé

Opera proibita
aneb zakázaná opera

Laskaví čtenáři si jistě vzpomenou, že řada členů naší koleje byla v prosinci minulého roku na představení Dvořákovy Rusalky. Navštívili jsme římskou operu Teatro dell´Opera di Roma, tzv. Teatro Costanzi, které bylo pro široké publikum otevřeno 27. listopadu 1880 Rossiniho operou Semiramide. Historie operních představení v Římě je ovšem pochopitelně daleko starší. Museli bychom se vrátit do 17. století a možná ještě i o nějaké to desetiletí dále do minulosti. Tak například v roce 1671 bylo založeno divadlo Tordinona, kde byla provedena nejedna barokní opera. Štědrou mecenáškou se stala švédská královna Kristýna (1626–1689), která se po své abdikaci a konverzi ke katolické víře v roce 1654 vydala do Říma, kde se také usadila a kromě charitativní činnosti se zde věnovala i podpoře umění.

Ovšem v roce 1703 papež Klement XI. zakázal ve Věčném městě všechna operní představení a tento zákaz prodlužoval až do roku 1708. Řím totiž zažil v onom roce 1703 silné zemětřesení. Ne, že by byla natolik poškozená některá z budov, ve kterých se opery provozovaly (a bylo tedy potřeba mnoha let na jejich opravy), ale protože během přírodní katastrofy nikdo nezemřel, tak se papež rozhodl pro *ex voto* ve formě zákazu něčeho tak světského, jako byla pozdně barokní opera. Za tento druh díků nebesům se Svatému otci poděkovali skladatelé jako Scarlatti, Händel nebo Caldara. Ovšem nebyli to jen tito skladatelé, kteří byli zásadně nespokojení s nemožností komponovat, ale i papežský dvůr, který tak přišel o zábavu, dále pak kardinálové – libretisti, kteří se nemohli realizovat ve svém volném čase a veršovat, v neposlední řadě zpěváci – kastráti, jež přišli o svůj výdělek, a řada dalších.

Budovy operních divadel, resp. paláce kardinálů, kde se až na výjimky

v tomto období hudba provozovala nejčastěji, nezely prázdnotou příliš dlouho. Bystří kardinálové a skladatelé našli skvělé řešení: jsou-li pro Jeho Svatost nepřijatelná témata řecko-římské mytologie či dějin se všemi intrikami a složitými dějovými zvraty, jak je nalézáme v barokní opeře, snad by mu nemusela vadit témata duchovní? Opeře se přestane říkat opera, ale bude se nadále nazývat oratoriem či duchovním melodramatem a všechny ty Xerxy, Julie Ceasary, Agrippiny či Orfee nahradí duchovní témata biblická či alegorická. Co si kardinálové – libretisti (pozn.: apoštolská konstituce Pastor bonus o reformě Římské kurie z roku 1988 o takové funkci vůbec nemluví) jako například Ottoboni či Pamphilj, pro své skladatele a obecenstvo nachystali? Např. Georg Friedrich Händel (1685–1759) zhudebnil v roce 1707 libreto kardinála Benedetta Pamphilj (1653–1730) Il Trionfo del Tempo e del Disinganno (Triumf času a rozčarování). Händel složil i velikonoční oratorium La Resurrezione (Vzkříšení) na text dvorního básníka polské královny Marie Kazimíry (1641–1716) Carla Sigismonda Capece (ten nebyl kardinálem; 1652–1728). Další skladatel Alessandro Scarlatti (1660–1725) se nechal uchvátit tématem Vánoc a složil kantátu pro tuto slavnost (Cantata per la notte di Natale), a protože se mu toto téma velmi líbilo, tak jej zhudebnil několikrát a libretistou mu byl kromě jiných i kardinál Pietro Ottoboni (1667–1740). Oblíbené byly i postavy světců a světic. Hold „druhému apoštolu Říma“ sv. Filipu Neri vzdal svým oratoriem San Filippo Neri již zmíněný Alessandro Scarlatti (libretistou je opět kardinál Ottoboni), naproti tomu Antonio Caldara zhudebnil příběh sv. Kateřiny (Il Martirio di Santa Caterina) a sv. Františky Římské (Santa Francesca Romana).

A jak vlastně kardinálové – libretisti veršovali? Posuďte sami:

Lascia la spina,
cogli la rosa;
tu vai cercando
il tuo dolor.
Canuta brina
per mano ascosa,
giungerà quando
nol crede il cor.

Ponech trny,
vezmi růži;
jdeš hledaje
bolest svoji.
Bělostné jíní,
neznámou rukou,
zasáhne když,
srdce to nečeká.

Tento povedený kousek vyšel z pera kardinála Pamphilj (Il Trionfo del Tempo e del Disinganno). Händel použil melodii výše uvedené árie ještě jednou, a to v opeře Rinaldo (1711). Změnil však libretistu i místo pobytu (žil tou dobou už v Londýně) a árie se od premiéry jeho první anglické opery stane slavnou jako „Lascia ch´io pianga".

Pokud byste se chtěli zaposlouchat do výše uvedených děl a nechat se unášet krásou barokních árií, tak se nabízí hudební projekt Opera proibita italské mezzosopranistky Cecilie Bartoli, římské rodačky, která jej realizovala na stejnojmenném CD (vydala DECCA v roce 2005).

Martin Chleborád

Slavné odjezdy

Dvakrát nevstoupíš do stejného Nepomucena, dal by se parafrázovat slavný výrok Herakleita. Ano, platí to i letošní rok, kdy tu jsou dva pražští bohoslovci netradičně pouze na rok. Jeden z nich má poněkud netradiční koníček – cestování MHD, vlakem a vůbec všemi prostředky, které se pohybují po zemi. Pro nás ostatní běžné smrtelníky to má tu výhodu, že můžeme využívat jeho zkušeností a v případě potřeby zaklepat u jeho dveří s žádostí o vyhledání spojů z libovolného bodu A do bodu B, pokud se tedy nachází někde ve Sluneční soustavě. Tak se i stalo, že skoro všichni bohoslovci jeli na Vánoce domů společně vlakem. O všech bonusech, které jsme po cestě díky dotyčnému zažili, snad ani nebudu psát, protože… no, mám prostě jen určitý vymezený prostor.

Po tomto velkém vánočním vlakovém úspěchu jsem se odhodlal na dveře onoho pokoje zaklepat znovu, protože mě čekala cesta do Rakouska. Věřil jsem, že vše opět bude bezchybné. Dlouho to tak i vypadalo. Jízdenky koupené, čísla vlaků jsem už znal skoro nazpaměť, stačilo si v určený den zabalit a včas opustit kolej. To se mi docela dobře podařilo. Provázen nadšenými pozdravy spolubratří, kteří se těšili na pár dní oddychu od bratrského soužití, jsem vyrazil s dostatečným předstihem směr Termini. Tam mě čekalo nemilé překvapení. Můj noční vlak do Mnichova – protože jsem šetřil, řídil jsem se poněkud nelogickým ceníkem a měl jízdenku koupenou dále, než jsem skutečně jel – nikde na odjezdových tabulích neukazovali. Zato tam bylo mnoho jiných vlaků, které měly díky špatnému počasí v Bologni zpoždění často větší než osm hodin. Poněkud znepokojen jsem volal našemu expertovi, který mě uklidňoval, že by vlak měli brzy přistavit. Čekal jsem tedy spokojeně dál, jenže neklid se znovu klubal na povrch. Po dvou hodinách, kdy čas odjezdu už byl dávno

pryč, vlak pořád nikde (ani virtuálně na tabuli), tak jsem se šel poptat milých slečen na informační oddělení. Jejich odpověď mě však naprosto dorazila. Že prý ten můj vlak už odjel, že jel na čas a že mám smůlu, žádný další už dnes nejede… A ještě tak mimochodem poznamenaly, že jel totiž s jiným číslem a neoznačenou cílovou destinací.

Vidina hor se mi pomalu ztrácela, a tak jsem smutně nasedl do metra a vydal se zpět k Nepomucenu. Tam jsem u kaple málem přivedl do mdlob právě toho, který mě uklidňoval, že vlak jistě včas přistaví. Šli jsme tedy spolu na jeho pokoj, abychom zjistili, co se dá dělat. Zatímco on ze všech stran obléhal informační systémy italských drah, já jedl poněkud pozdní večeři. Obojí činnost byla úspěšná, já jsem zahnal strašlivý hlad a on zjistil, co ani milé slečny na informacích netušily. Vlak, se kterým jsem měl odjet na sever, do Říma totiž ještě vůbec nedorazil, i když měl přijet brzy ráno, také ze severu.

Jenže co teď? Vlak sice ještě nejel, ale také asi ani nepojede. Řešení nakonec bylo překvapivě rychlé. Přestože už prý žádný vlak jet neměl, Michalovi se podobný spoj podařilo najít a ještě to zařídil tak, aby mi na něj platila jízdenka z mého původního vlaku. Jen jsem dostal instrukci, že musím zapomenout veškerou italštinu a mluvit hodně lámanou angličtinou, což mi ostatně problém nedělalo. Kupodivu to fungovalo a s pouhým hodinovým zpožděním jsme z Termini opravdu vyjeli směr sever. Nebudu-li počítat zrušení přípoje a náhradní autobusovou dopravu z Bolzana do Innsbrucku kvůli kamení na kolejích někde před Brennerem, probíhala celá cesta bez jakýchkoli potíží. Do cíle jsem nakonec dojel s malým bezvýznamným zpožděním.

Cestovat vlakem mě tato zkušenost neodradila a důkazem toho budiž plánovaný týdenní výlet po jižní Itálii, který se uskuteční o prázdninách po Velikonocích opět ve vozech společnosti Trenitalia.

Jan Pitřinec

Tam jsem si zažila, co to je nemít vodu...

V sérii rozhovorů s představenými chybí už nějakou dobu interview s novopečenou sestrou představenou komunity boromejek v Nepomucenu. Redakci Brázdy se už podařilo doplnit i tento handicap a položit sestře Blance Drozdové několik zvědavých otázek. Výsledek, mohou naši čtenáři zhlédnout níže:

Sestro Blanko, na začátek jednoduchá otázka: Odkud pocházíte?
Pocházím ze Šenova u Ostravy. Nachází se přesně mezi Ostravou, Havířovem a Frýdkem–Místkem, tedy v ostravsko–opavské diecézi. V Šenově je farnost Prozřetelnosti Boží. To je poměrně neobvyklý název, ale o to je mi milejší a mám k němu od mala pěkný vztah. Zajímavé je, že dobu svého dětství a dospívání jsem prožila na vesnici a nyní má Šenov statut města.

Kolik máte sourozenců a jaké jste měla dětství?
Mám pět sourozenců, čtyři bratry, jednu sestru. Tři bratři jsou ženatí, sestra je vdaná a dohromady mají spoustu dětí. Já jsem nebyla moc výrazné dítě, spíše takové hodnější. Do školy jsem začala chodit v roce 1974 a po skončení základní školy jsem studovala v Ostravě střední průmyslovou školu elektrotechnickou se zaměřením na slaboproud.

To je zajímavé! Bavilo vás tehdy studium na střední škole?

Bohužel jsem tehdy neměla možnost studovat nic jiného. Sice jsem měla dělnický původ, ale zároveň jsem byla z katolické rodiny se vším všudy, a to znamenalo nemít moc možností ve výběru školy. Navíc nejsem vyloženě studijní typ, tak jsem to udělala v podstatě „s odřenýma ušima“.

A co ve farnosti? Měla jste tam nějaké kamarády?
Ve farnosti jsme měli spolčo. Scházet jsme se ale mohli jen „natajno“, prostě jak to tehdy šlo. Někdy jsme jezdívali společně na výlety. Ráda vzpomínám na to, když jsme se jednou dostali do zahraničí. Jeli jsme na hory do Bulharska, na pohoří Rila a Pirin.

Bylo mi tehdy 22 let. Samozřejmě všechno vybavení jsme si nesli s sebou, kluci dokonce stany, my holky karimatky a spacáky. Bylo to dost náročné, zvláště ten Pirin, který je skalnatý. Tam jsem si zažila, co to je nemít vodu.

Jak jste objevila svoje povolání být řeholnicí v řádu sv. Karla Boromejského?

Povolání je pro mě něco, co objevuji stále, postupně. To, že existují nějaké sestry boromejky, jsem se dozvěděla, když přišel do farnosti letáček s pozváním ke ztišení při duchovních cvičeních pro děvčata. Tam jsem se vydala ještě s kamarádkami a od té doby se vlastně začalo odvíjet moje poznávání boromejek.

Jaké byly první roky po vašem vstupu do řádu? Odpovídaly tomu, co jste očekávala? Nedostavila se nějaká zklamání nebo pochybnosti?

Do kongregace jsem vstoupila v devadesátých letech minulého století. První půlrok jsem prožila v Moravských Budějovicích, seznamovala jsem se s životem v klášteře, členkami komunity a prací v domově důchodců. Pak jsem se přestěhovala do Prahy, pracovala v Nemocnici pod Petřínem a přitom studovala SZŠ – dvouletou nástavbu, abych mohla pracovat jako zdravotnice. Pak následoval postulát, dva roky noviciátu, po prvních slibech život v mimopražských komunitách – Moravské Budějovice a Znojmo–Hradiště. Pracovně jsem se pohybovala mezi účtárnou a lůžkovým oddělením. Ve formaci a vytrvalosti v povolání mi pomohly a pomáhají sestry, které jsou pro mne určitými „vzory“.

Máte nějakou zajímavou zkušenost z doby před příchodem do Říma? Jaké bylo vaše povolání?

Několik let jsem pracovala v podniku Kancelářské stroje – v projekci u rýsovacího prkna. Pravítka, šablonky, rýsovací pera, někdy služební cesta.

Jak dlouho už vlastně žijete v Itálii a jaké byli vaše první dojmy po příchodu do této země?

Do Itálie jsem se stěhovala na podzim 2010. První dojmy: Nikomu z cizinců nerozumím. Pak potkám na zahradě kněze z Tanzanie a než si vylovím v paměti, jak italsky pozdravit, tak slyším česky: „Dobrý den, jak se máš?…“

Jaké jsou podle vás rozdíly mezi životem v Čechách a v Itálii? Jaké jsou vaše

dojmy nyní, po několika letech života v Nepomucenu?
S italským prostředím příliš v kontaktu nejsem. Jsme tu svým způsobem ve velmi chráněném prostředí. Poznávání života v Itálii je sporadické: procházky po Římě, domluvit se v baru nebo v obchodě, co vlastně chci nakoupit, prohlídka sakrálních budov, účast na bohoslužbách se Svatým otcem.

A co nějaké odpočinkové aktivity, najdete si třeba ještě někdy čas na hory?
S tím putováním (nejen po horách) pokračujeme. Společně s dalšími sestrami, pokud nám okolnosti dovolí, putujeme několik dní v létě po pohraničních oblastech ČR s úmyslem modlit se na místech poznamenaných násilným vystěhováním původních obyvatel, nespravedlností… S povděkem přijímám i zdejší možnosti vyjet do přírody, ať do hor nebo k moři.

Teď zde spolupracujete se seminaristy a kněžími. Jak se daří tato spolupráce? V Nepomucenu se nachází i mnozí kněží z jiných kontinentů, to musí být zajímavá zkušenost.
Spolupráce je pro mne obohacením. Se studenty se potkávám zvláště při jejich službě v kuchyni. Je krásné, když se během svých služeb u myčky zaučí, kam co patří. Ovšem pak se vrátí do své země, aby zúročili, co zde v Římě načerpali při studiu. A místo nich přijdou jiní, a celý proces začíná nanovo. :)
Pokud jde o studenty z ciziny, podstatná část komunikace je neverbální, v případě potřeby možno doplnit i slovy… Co mne vždy dojme, je projevená snaha vyjít vstříc ve smyslu: „Udělám to, jak nejlíp umím…“

Nedávno jste se stala sestrou představou vaší komunity v Nepomucenu. Změnila tato povinnost nějak váš život?
Především bych řekla, že je to pro mne zkušenost naprosto nová a proto mi změnila skoro vše. Snažím se žít tuto povinnost tak, jak je to v našich konstitucích, tedy že nejde o nějakou roli lídra komunity, ale spíše, že sestra představená zastupuje komunitu navenek a je zde především pro sestry.

Mnohokrát děkuji za odpovědi a těším se zase někdy na spolupráci, třeba u myčky :) *Petr Zadina*

Česko **není** jenom **míč**?

Kdykoliv jsem na cestě v zahraničí nebo se setkám s cizinci, zajímá mě jejich obraz o naší vlasti. Pravda, povědomí o České republice je velmi často zúžené na dvě až tři skutečnosti. Těmi jsou pivo, fotbal a hokej. Velkou výhodu mají zpravidla cizinci, s kterými se bavím na území ČR. Ti totiž, alespoň zhruba, tuší, kde se naše republika nachází. Jaký rozdíl v porovnání s Itálií nebo pouze s městem Římem, tak známým všude po světě.

V Římě mě však zaujala jiná věc. Jak známo, všechny cesty vedou do Říma. Proto na zdejších univerzitách studují lidé z celého světa. Velké překvapení pro mě bylo, že tito studenti vědí, kdo jsou Češi. Během uplynulého půl roku jsem několikrát a na různých místech slyšel o Češích, kteří v Římě zanechávají či zanechali svoji stopu.

Především jde samozřejmě o pole teologie a filosofie, ale zkrátka nepřijdou ani jiné obory. Vždy mě velmi povzbudí, když se, zvláště na univerzitách, citují a doporučují čeští autoři. Jak smutné, že tato jména, jako například Boublík nebo Krejčí, která dělají dobrou pověst naší vlasti, jsou za Alpami více či méně neznámá. Jména našich sportovců bývají skloňovaná ve všech našich periodikách, přestože je za pár let už nikdo nezná. Zato lidí, jejichž jména mají ve světě zvuk i po jejich smrti, ale kteří byli ve své vlasti nepohodlní, jsme se úspěšně zřekli. Rád bych proto, alespoň na těchto pár řádcích, vyjádřil svoji vděčnost těmto lidem a radost z toho, že Česká republika není ve světě jen pivo a míč nebo puk.

Vojtěch Blažek

Mája, včela nevčela?

Vážení čtenáři,

s potěšením musím konstatovat, že dle nenápadných, avšak četných indicií, je v naší koleji možné pozorovat vzrůstající oblibu blanokřídlého hmyzu rodu Apis. Jak možná víte, na podzim proběhlo formačně-praktické setkání bohoslovců a řeholních sester za účelem výroby svíček z pravého včelího vosku. Poslední mikulášská besídka se také nesla v duchu včelí tématiky. V hlavní kapli a na pokoji mnoha obyvatelů Nepomucena hoří svíce vyrobené z voskových mezistěn. Dokonce i Svatý otec František obdržel svíci umotanou v naší koleji. Také obálka minulé Brázdy byla ozdobena fotografií hořící svíce. Dá se říci, že včelí vosk je více méně skoro všude. Občas i tam, kde byste ho nečekali nebo kam se dostal nedopatřením.

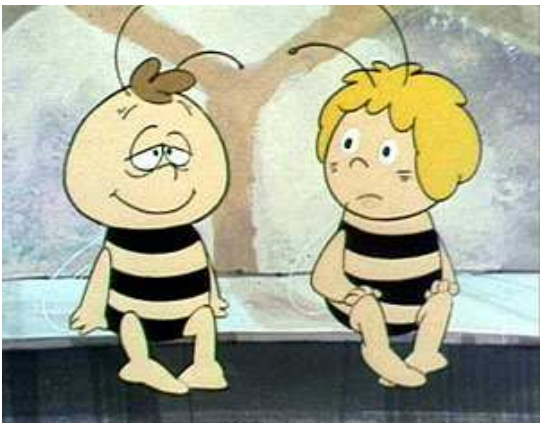
Velikou radost mám z toho, že společenství našich sester boromejek projevilo zájem mít ve své kapli velikonoční svíci vyrobenou ze včelího vosku. Těší mě, že o těchto Velikonocích se budou moci sestry radovat ze svíce, jejíž vosk připravily pilné včely z choustnické farnosti.

S hrůzou jsem si však uvědomil, že obliba je jedna věc, a reálné znalosti je věc druhá. Už jen to, že všichni představitelé včelích rolí na mikulášské besídce byli oděni černo-žlutě, mluví za vše. Je téměř evidentní, kde leží zakopaný pes. Všichni víme, že ne vše, co nám předkládá televize, je pravda, ale málokdy si dáme tu práci hledat skutečnou podstatu věci. Bohužel to platí i o oblíbeném seriálu Včelka Mája. Dobrodružství malé včelky jsou milá a občas i roztomilá, ale rozhodně není možné je brát jako zdroj informací. Je to po-

dobné, jako bychom informace o katolické církvi a jejích představitelích čerpali z trilogie Babovřesky.

Cílem tohoto článku je pokusit se vyvrátit bludy, které do naší společnosti zaselo sledování již zmíněného kresleného seriálu. Jsem si vědom, že to nebude jednoduché, neboť bludná semena byla zaseta v hojné míře a zapustila hluboké kořeny.

Včelka Mája (v originále みつばちマーヤの冒険, *Micubači Mája no bóken*) je dětský koprodukční animovaný seriál vyrobený v Japonsku. Velmi volně navazuje na knihu *Včelka Mája a její příhody (Die Biene Maja und ihre Abenteuer)*, kterou napsal německý autor Waldemar Bonsels v roce 1912.

Podívejme se tedy, jak vypadá včela medonosná ve skutečnosti. Její tělo se skládá z hlavy, hrudi a zadečku. To bohužel tvůrci seriálu vůbec nebrali v potaz. Mája má pouze hlavu a zadeček. Chybí jí tedy hruď, což je možné považovat, zvláště u jedinců ženského pohlaví, za veliký nedostatek. Její hlava je kulatá a porostlá mírně zvlněnými žlutými vlasy, ačkoliv včely mají hlavu trojúhelníkovitého tvaru místy porostlou krátkými chloupky. Oči „malé uličnice“ jsou spíše podobné očím savců, zatímco včely mají dvě složené oči po stranách hlavy a mezi nimi ještě tři jednoduchá očka. Ale chápu, že takto vypadající postava by byla spíše vhodná do nějakého hororu než jako hrdinka dětského seriálu. Včely samozřejmě nemají ústa, nýbrž sosák, a nemluví, ale bzučí. Párová tykadla jsou snad jediné, co se opravdu na hlavách včel vyskytuje.

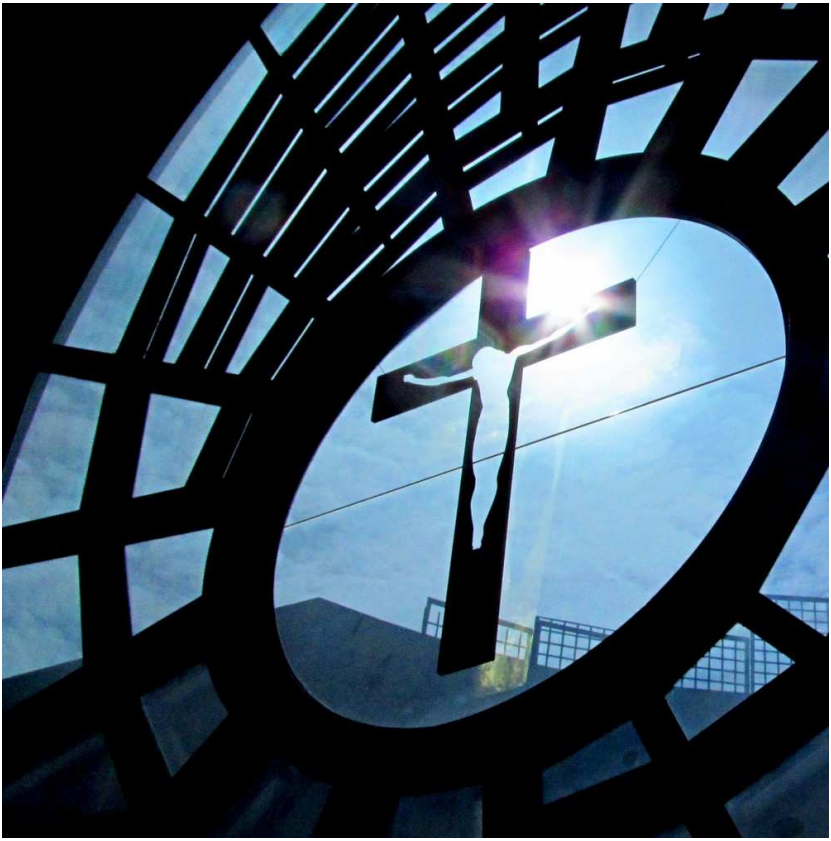

Jak již bylo uvedeno, Mája nemá hruď. Tuto část těla však nemůžeme opomenout, neboť je velmi důležitá. Vyrůstají z ní totiž dva páry blanitých křídel a tři páry nohou. I v tomto případě přišla naše hrdinka dost zkrátka. Počet křídel i nohou byl značně redukován. Takto zmrzačená včela by však za běžných podmínek neměla ani nejmenší šanci na přežití. Další rozdíl oproti realitě spočívá v tom, že Mája není vůbec chlupatá. Chápu, že chlupatá hruď, chlupaté nohy a chlupatý zadeček nejsou ideálem ženské krásy, ale pro včely jsou chlupy důležité a nic na kráse jejich tílka neubírají. A tak se ptám, zda bylo opravdu nezbytné takto násilně antropomorfizovat hmyz?

Nyní se dostáváme k třetí části včelího tělíčka, kterou je zadeček. Zadeček Máji však spíše připomíná bříško. S přihlédnutím k tomu, že se při kreslení animátoři pravděpodobně silně inspirovali vzhledem lidského těla, je nakonec určitě lépe, že tato část včelího těla připomíná lidské břicho a ne lidský zadek.

Na závěr bych rád vyjádřil doporučení, abychom se pokud možno sledování kreslených seriálů o včelách vyhnuli. Člověk totiž nikdy neví, jakou hloupost uvidí. Na internetu je mnoho krásných fotografií skutečných včel, ale nejkrásnější je skutečné setkání se skutečnou včelou v přirozeném prostředí. Přeji vám tedy, aby těchto setkání bylo v budoucnu co nejvíce.

P. Stanislav Brožka

Bůh je věrný
1 Kor 10,13

Radostné a požehnané Velikonoce
vám přejí obyvatelé Nepomucena